

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

כב.

עין משפט גר מצוה

בז א מיי פייז מהלכות
תפלה הלכה ג טו"ע
ל"ח סי' קל"ט סעיף 6:
בז ב מיי פייז מהלכות
לוי המקדש הלכה 1:
בז ג מיי פייז מהל'
תפלה הלכה ג טו"ר
ש"ע א"ח סי' קל"ט סעיף 3:
ל ד מיי פייז שם הלכה
ד טו"ע א"ח סי' מב
סעיף 3:

מוסף רש"י

ביום הראשון של שנות
בראשית. פרשה ראשונה.
יהי רקיע. פרשת ימי
רקיע. לפי שאין בפרשת
בראשית לבנה ב' פסוקים
כדי קריאת כהן לוי ישראל
וכן יטו' (תענית כ"ד).
דלתאי פסוקי הוי.
וכתוב כתי לחד גבול (שם)
דלג. הראשון קורא
שלושה פסוקים והשני
שמונה פסוקים שנים
הראשון והשני עמו הרי
שלושה, ומשם אין משיירין
בפרשה פחות משלושה
פסוקים ליבא, משום דלא
אפשר (שם). פוסק.
מפסק הפסוק לשנים,
ראשון קורא שני פסוקים
וחמי ולי משלים חמי אמו
הפסוק שקרא הכהן עם
שנים העומדים (שם). ר'
הגביא קרא. שהיה בעל
מקרא ויודע גבויבא וכן
צטמיה (שם). ושם: ר'
חיניא. צער גדול. הרכה
ועומת ומרמי עליו שמיר
לי לפסוק הפסוק לשנים
לזרין מיתוקן שלמדיס
לפי שאין יטו' לקרוא
פסוק טו' (שם). הכא
גמי לא אפשר. גמי
סי' בדלוג' אי אפשר
משום הנכנסין והיוצאין,
אם שני דולג ומתחיל
צני פסוקים שנים בראשון,
בני אדם הנכנסין על
שמעו קריאת הראשון
סבורין לומר על קרא
הראשון אלף שני פסוקים
ונפיק מניה מורכב,
וכשהראשון קורא ג'
פסוקים וחמי משיירי אלף
שנים, איכא גזירת יואלין,
דכתיב האי שני דגבול ליה
בשני פסוקים (שם).
פרשה של ששה
פסוקים. אשאר ימות
השנה קאי (שם). ויש
אומרים שלשה. מפרשה
אחריתי (שם). למאן
דאמר דולג לדלוג
ולמאן דאמר פוסק
לפסוק. לומר פרשה של
משה פסוקין אמאי קורא
שני שלשה פסוקין בפרשה
אחרת, לדלוג או לפסוק
(שם). ועיי' ש' בהגהות
הב"ח. דאפשר בהכי.
דלמי ליה דוחא, שכול
לקרות מפרשה אחרת, אלל
הכל לית ליה דוחא, דהא
לא מני' למקרי אלף
בראשית ויהי רקיע (שם)
כח. אלא מודא ליכא
למישמע מינה. דוחאי
מתיי' לכו כולה דוקא, אלל
חל מניעיהו דוקא, או
רישא או סיפא, ומתא אידך
אטו ההוא ולל דיעני' די
מניעיהו דוקא דנגמר מיניה
(שם). קבא. רב הונא.
תראל הוב (גיטין ס"ג).

איין מתחילין בפרשה פחות מנ' פסוקים. גזירה משום הנכנסין
שלא יטעו לומר שאותו שקרא לפניו לא קרא אלף שני
פסוקים וקשה על מנהג שלנו שאנו קורין בפרשת ויחל בתעניות
והראשון ממחיל שם והוא לטוף (י) שני פסוקים מפרשה שלמעלה וכן
המפטיר צו"ט צול המועד לפסח
שמתחיל מוהקצבתם שהוא לטוף
שני פסוקים מראש הפרשה ויש לומר
דשאני אלו הפרשיות שהרי ידועות
הן לעולם וליכא למטעי וכן פרשה
של ראש חדש שהשלישי קורא וציוס
השנת (ז) אין לחוש שמא יאמרו
הנכנסים שהשלישי לא קרא אלף
שני פסוקים מוציאים השנת שהרי
הדבר ידוע לעולם וגם יש להם לחשוב
שא"כ לא היה לו להניח כשהגיע
לפרשה שהרי גם זו מעין פרשה
שהינת צה: **ואם איתא** למאן
דאמר דולג צדלוג. פירש הקונטרס
למאן דאמר פוסק לא קשיא מידי
דכיון שקרא הראשון שלשה פסוקים
אין לפסוק עוד וקשה דהא מאן
דאמר פוסק איך ליה שפיר גמי דולג
אי לא גזירה משום הנכנסין והיוצאין
והכל נהי שאין לנו יכולין לתקן מה
(י) שעשו הראשונים שהטעו את
היוצאים שיצברו שהבא אחריו לא
יקרא אלף שני פסוקים מכל מקום
היה להם לתקן שלא יטעו הנכנסין
לפי שמתחיל זה בשני פסוקים סמוך
לפרשה לכן נראה לפרש דלמאן
דאמר פוסק לא קשיא מידי דלדידיה
תריזי שפיר שאני הכא (ז) היכא דלא
אפשר אכל היכא דאפשר עלה לפסוק
פשיטא שאין להפסיק אכל למ"ד
דולג מקשה: **שאני התם דאפשר.**
קשיא היאך נהנו העולם בחולו זה
מועד של חג שקורא הרביעי כל
מה שקראו השנים והא הכא דלא
שרינן לא דולג ולא פוסק אלף היכא
דלא אפשר ואפילו היכא (י) דקאמר
משום הנכנסין והיוצאין מיהו זה
פשיטא לן שאם קרא אומו שלפני
האחרון עד שני פסוקים מסוף
הפרשה צדפסמט או בעגרת שהאחרון
דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים
שהינת האחר וגם מפרשה של
אחריה כיון דלא הוי מעניניו של יוס:
ושאין

ליקרי. שלישי תרי מהא שני מקראות דפרשת וציוס השנת ותלמא
קראי מבראשי חדשיכס פשו להו תרי וכו': **ציוס הראשון.** גמי
מעמדות תנן ליה במקטת תענית ציוס הראשון צלחה בשנת: **דולג.**
שני חוזר ומתחיל פסוק שגמר בו שלפניו: **פוסק.** הראשון קורא
הפסוק השלישי ופוסקו: **גזירה**
משום הנכנסין. שזעמעו השני
מתחיל פסוק זה ויאמרו לא קרא
ראשון אלף שנים. וכן היוצאין שיזעמעו
את הראשון קורא שלשה ויאלו מצית
הכנסת ויאמרו לא יקרא השני אלף
שנים: **השני גרסין קרא ראשון**
שלשה השני קורא שנים מפרשה זו
כו': למ"ד דולג נדלוג. למאן דאמר
(י) פוסק ליכא למיפקר דהא קרא ראשון
שלשה קמני דלא אפשר עוד לחזור:
שאני הכס דאפשר בהכי. לקרות
מפרשה זו לאחריה דהך מתינתא
קיימא בשני וצממישי שהוא יכול
לקרות מה שירצה שהכל מעניניו של
יוס: כשם שאין מתחילין בפרשה
בפחות משלושה פסוקים. גזירה
משום הנכנסין שיהו סבורים לא קרא
זה אלף שני פסוקים של התחלת
פרשה זו שהרי לא היו צצית הכנסת
ולא זעמעו שקרא מפרשה העליונה:
כך אין משיירין כו'. גזירה משום
היוצאין סבורין שהקורא אחריו
של זה לא יקרא אלף שני פסוקים
קמא: **שיו דקא מחמיר סנא**
גמא: דמני וסל חמשה ציחיד ולא
אמרינן יקרא הראשון שלשה ויפסוק
אם ירצה: **נכנסין שניתי.** לפיכך
הדמיירי יש אומרים בהתלמה: **שיוני**
משאיל. כשישמע קורא השני שלשה
מקראות והראשון לא קרא מפרשה
זו אלף שנים ישאל היאך הראשון
שני פסוקים ולא יומר ויאמרו לו
שקרא מפרשה העליונה: **הכנסת**
מאי: בשל מעמדות: **ואמנעי דולג.**
(כ) לתחיל בפרשה פחות משלושה
פסוקים ואם יקרא שלשה מן השניה
מנאל קוראה כולה: **מוסף.** (ג) פסקא
תפלת ענוו צרכה ימירא: **מכדי רב**
ציראל קרא. שהרי רב לא היה
לא כהן ולא לוי: **דהא רב הונא קרא**
צבכני. צמקטת פסוקין גיטין צבכניקון
(דף נט:): **הא איכא שמאל.** צנהרדעא
שהוא ממדינת צבל דכהנא הוא:
ודני עילוי. נהוג היה להיות
למעלה מרב כדאמרינן צפרק מרובה
ורב הוא דעניו. להאי דלדצביה
(צ"ק פ.) רב לא עייל לקמיה דשמואל:
עליה כבוד הוה עביד ליה משום
דליטייה רב לשמואל דלא לוקמי בני
צמק' שנת פ' שמונה שריג' (ד' קח):
שלא צפניו לא עביד ליה. ושמואל
לא היה צבבל אלף צנהרדעא:
מיפק

(א) תענית כו., (ב) תענית כו.,
(ג) נסם צרכת יב.,
(ד) תענית כו. ש"ש, (ה) פוסק
נפסוק לדעת רש"י ל"ג ליה
וי"ל דהקורא קאי לרישא
דמני וסל חמשה ציחיד,
(ו) נפסי' גריגס. צרכת. כה.
וש"ג, (ז) גיטין נט.,
(ח) נפסי' צרישי תענית כו.,
(ט) ד"ה הכי גרסין וכו' וי"ג,
(י) נפסי' רשא ומשנת
מהרי"ל סי' קס ובמנן
צכניס סי' קל"ט סי' צג.

גלוין הש"ס

גמ' בשלמא רב הונא קרי
בבתי. עיי' לקמן דף כח
ע"ה מורה"כ כי קאמרי:

הגהות הב"ח

דל רש"י ד"ה ואמנעי
(ב) וכו' וכו' וכו' לכוין לשייר
צפרה: (ג) ד"ה מוסף.
תפלת כ"ל ומתנת פוסק
נמחק: (א) תוב' ד"ה אין
מתחילין וכו' וציוס השנת
וברביעי אומר
חדשיכס אין לחוש:
(ג) ד"ה ואם איתא כו'
תקן מה שזעמעו
הראשון שהטעו את
היוצאים (ס) בא"ד שאני
דלא דלא כ"ל ומתנת כ"כ
נמחק: (ז) ד"ה שאני וכו'
ואפילו היכא דאיכא
משום:

רבינו חננאל

רב אמר דולג, כלומר
בחן קורא ג' ולוי חוזר
וקורא פסוק אחד מן
הפסוקין שלשה שקרא
בחן וכו' אחרים, נאשרו
שלשה ישראל קורא
אותו. ושוואל אמר פוסק,
כלומר פסק פסוק אחד
לשנים ונרשה השמונה
תשנה וקורין השלישה
משלשה שלשה. משום
דלא אפשר אלא בהכי.
ואתבנין עליה דרב מיהא
דנתי פרשה של ששה
פסוקין קורין אותה שנים,
של חמשה יחיד קורא
אותה, קרא אחד שלשה
והניח שנים השני קורא
אותם שנים ופסק אחד
מן הפרשה של אחריה.
ויש אומרים ג' קורין מן
הפרשה שלאחריה שאין
מתחילין מן הפרשה פחות
משלושה פסוקין. וזכיר רב
שאין התם דאפשר בהכי.
כלומר אפשר לו לקרות
מן הפרשה שאחריה אבל
בעינין בראשית שהשלישי
רצה לקרות ויהי רקיע,
דבעינן צו את בני ישראל
דסליק עניינא, שאי
אפשר לשלישי לקרות
מן ובראשי חדשיכס
דהא רביעי קורא ובראשי
חדשיכס, וכיון דלא אפשר
להו לקרוא מן הפרשה
שאחריה שאחר רצה
לקרות הילכן דולגין.
אמר ר' יהושע בן לוי
הלכה כיש אומרים. ועוד
אמר כשם שאין מתחילין
בפרשה פחות משלושה
פסוקין, כך אין משיירין
פחות משלושה פסוקין.

ומתחילין השנת ומה שמתחיל מקיל תנא קמא ואמר אחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים ואומ' שלשה, שאין מתחילין בפרשה פחות משלושה פסוקין. שיויר דחמיר (במשיר) דמחמיר) תנא קמא ואמר
פרשה של חמשה יחיד קורא אותה כולה ואם קרא שלשה והניח שנים, דאיעבד, אבל לבתחילה (ג) שלשה צריך להניח, לא כל שכן דמחמיר יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך
לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיו', והנכנס שזעמעו שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך
ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שזעמעו הונגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה
אחרת ולא יחיי למיטעא ולמימר דתרי טויה, ואם תאמר שמא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ישמע מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיו'. קמ"ל. ואסקנא הילכתא דולג והילכתא אמצעי דולג.

(א) נראה דמכר כמ' וי"ל ולא תעמע מע שקלא מן הפרשה שלפניה זה לא שכיח דמנמי סי' ונפיק קמ"ל.